DOMSTOLENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
11. juli 1996 *

I sag C-397/95 P,

Dimitrios Coussios, tidligere tjenestemand i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Georgios Sakellaropoulos, 122, rue du 3 septembre, 10434 Athen,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 11. oktober 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-302/94, Coussios mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 723), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af kendelsen,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ana Maria Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Denis Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne J.C. Moitinho de Almeida og C. Gulmann (refererende dommer),

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. december 1995 har Dimitrios Coussios i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF-statutten og Euratom-statutten iværksat appel til prøvelse af kendelse afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) den 11. oktober 1995, sag T-302/94, Coussios mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 723, herefter »den anfægtede kendelse«), hvorved en af appellanten anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om udnævnelse af P. til chef for enheden VII. C.3. fra den 1. december 1993 blev afvist.

2 Det fremgår af den anfægtede kendelse, at Kommissionen den 10. april 1991 besluttede at oprette en ny enhed for »Luftfartssikkerhed — flyvekontrol — industripolitik« i GD VII (VII. C.3).

3 Den 2. maj 1991 offentliggjorde Kommissionen stillingsopslag KOM/64/91 vedrørende stillingen som chef for denne nye enhed. Appellanten, der på det tidspunkt var vicekontorchef i enheden VII. B.3 »Sikkerhed — forskning og teknologi« i GD VII, var blandt ansøgerne. I henhold til et notat af 4. juni 1991 fra generaldirektøren »overtog direktøren ansvaret som chef for enheden C.3«. Den 16. juni 1991 blev appellanten tilknyttet den nye enhed som vicekontorchef.

4 Den 5. juli 1991 anmodede Kommissionen de øvrige institutioner om at bekendtgøre stillingsopslag KOM/64/91 for deres personale. Der kom ingen ansøgninger.

5 Den 8. juli 1991 blev stillingen genopslået, men med en ændret ordlyd. Appellanten ansøgte igen om stillingen. Endvidere anlagde appellanten sag ved Retten til prøvelse af afgørelsen om at genopslå stillingen (sag T-18/92).

6 Den 13. februar 1992 traf Kommissionen afgørelse om ikke på det foreliggende grundlag at besætte den ledige stilling i enheden VII. C.3, ikke at gennemføre en intern udvælgelsesprøve, men at gennemføre en ekstern udvælgelsesprøve. Appellanten anlagde yderligere en sag til prøvelse af disse afgørelser ved Retten (sag T-68/92).

7 Ved dom af 23. februar 1994, Coussios mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 171), frifandt Retten Kommissionen for appellantens påstande i sag T-18/92. Ved samme dom forkastede Retten i sag T-68/92 appellantens anbringender, bortset fra anbringendet om, at afslaget på hans ansøgning om at komme i betragtning ved besættelsen af den ledige stilling ved forfremmelse ikke var tilstrækkelig begrundet (præmis 77). Retten fastslog endvidere, at når afslaget på appellantens ansøgning var retsstridigt, måtte som følge heraf også afgørelsen om ikke at gennemføre en intern, men en ekstern udvælgelsesprøve anses for retsstridig (præmis 103). Retten fandt imidlertid, at en annullation af afgørelserne ville være en for vidtgående foranstaltning i forhold til det retsstridige forhold, som var begået, da en sådan annullation kunne indebære et uforholdsmæssigt indgreb i tredjemands rettigheder

(præmis 106). Retten fandt efter en bedømmelse af skaden, at udbetalingen af et beløb på 2 000 ECU ud fra en billighedsbetragtning udgjorde en rimelig godtgørelse for den skade, appellanten havde lidt (præmis 108).

8 Den af appellanten iværksatte appel til prøvelse af denne dom blev forkastet ved Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 1. juni 1995, sag C-119/94 P, Coussios mod Kommissionen (Sml. I, s. 1439).

9 Inden Domstolen afsagde dom, anlagde appellanten den 28. september 1994 en ny sag ved Retten, som blev registreret under nr. T-302/94, til prøvelse af udnævnelsen af P., som havde bestået den eksterne udvælgelsesprøve, til chef for enheden VII. C.3 med virkning fra den 1. december 1993.

10 Kommissionen nedlagde i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement en afvisningspåstand. Appellanten fremsatte sine bemærkninger til afvisningspåstanden og påstod denne forkastet.

Den anfægtede kendelse

11 Ved den anfægtede kendelse blev den af appellanten anlagte sag afvist.

12 Retten anførte for det første, at formålet med sagen var at opnå, at udnævnelsen af P. til chef for VII. C.3 med virkning fra den 1. december 1993 blev annulleret. Endvidere fastslog Retten, at blandt de anbringender, appellanten havde fremført, var

alene anbringendet om, at princippet om god forvaltningsskik var tilsidesat, idet udnævnelsen var foretaget på et tidspunkt, hvor der endnu verserede en sag om gennemførelsen af en ekstern udvælgelsesprøve, påberåbt direkte til støtte for påstanden om annullation af afgørelsen. Alle de øvrige anbringender havde appellanten fremført til støtte for annullation af de afgørelser, hvis lovlighed Retten havde efterprøvet i sag T-18/92 og T-68/92. Disse sager var afgjort ved Rettens dom af 23. februar 1994, som blev bekræftet ved Domstolens dom af 1. juni 1995 (præmis 44 i den anfægtede kendelse).

13 I denne forbindelse bemærkede Retten i præmis 45 i den anfægtede kendelse for det første, at der ved tilkendelsen af en godtgørelse var gjort endeligt op med det eneste retsstridige forhold, der var fastslået i dommen af 23. februar 1994, nemlig at afslaget på appellantens ansøgning ikke var tilstrækkelig begrundet. Retten havde således fastslået, at afgørelserne om ikke at gennemføre en intern, men en ekstern udvælgelsesprøve, ikke i sig selv var ulovlige, og selv om det fastslåede retsstridige forhold kunne medføre, at også afgørelserne om ikke at gennemføre en intern, men en ekstern udvælgelsesprøve var retsstridige, ville en annullation af disse to afgørelser være en for vidtgående foranstaltning i forhold til det retsstridige forhold, som var begået, da en sådan annullation kunne indebære et uforholdsmæssigt indgreb i tredjemands rettigheder. I dommen i appelsagen havde Domstolen bekræftet Rettens dom og havde i denne forbindelse anført, at Retten med føje havde fundet, at den manglende begrundelse for afslaget på appellantens ansøgning til den pågældende stilling ikke kunne begrunde, at den samlede udnævnelsesprocedure blev kendt ugyldig, og at tilkendelsen af en godtgørelse udgjorde en rimelig erstatning for den ikke-økonomiske skade, som den manglende begrundelse havde medført.

14 Retten fastslog, at dens afgørelse om ikke at annullere de afgørelser, der var truffet forud for udnævnelsen af P., herunder afgørelsen om ikke at gennemføre en intern, men en ekstern udvælgelsesprøve, således havde opnået retskraft og derfor ikke længere kunne anfægtes af appellanten. Afgørelserne var dermed fortsat gyldige (præmis 46 i den anfægtede kendelse).

15 Retten bemærkede for det andet, at det fremgik af sagen, at appellanten selv havde deltaget i den eksterne udvælgelsesprøve, som Kommissionen havde gennemført med henblik på besættelse af den omhandlede stilling, men ikke havde bestået udvælgelsesprøven, hvorfor han ikke kunne komme i betragtning ved besættelsen af stillingen. Hverken afgørelsen om at gennemføre den eksterne udvælgelsesprøve eller forløbet af denne kunne anfægtes på dette tidspunkt (præmis 47 i den anfægtede kendelse).

16 På denne baggrund fastslog Retten, at appellanten ikke havde nogen retlig interesse i, at Retten tog stilling til anbringendet om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, idet en eventuel annullation af afgørelsen om udnævnelse af P. dels ikke kunne medføre annullation af de afgørelser, der var truffet forud herfor, dels ikke kunne medføre, at appellanten kom til at figurere blandt de ansøgere, som ville kunne komme i betragtning ved en ny udnævnelse, da kun de personer, som havde bestået den eksterne udvælgelsesprøve, i så tilfælde ville kunne udnævnes i den omhandlede stilling (præmis 48 i den anfægtede kendelse).

17 Retten fastslog herefter, at appellanten ikke havde nogen retlig interesse i at påstå udnævnelsen af P. annulleret, idet en sådan annullation ikke ville påvirke hans retsstilling, hvorfor sagen måtte afvises. Retten gav således Kommissionen medhold i afvisningspåstanden (præmis 49 og 50 i den anfægtede kendelse).

Appelsagen

18 Under appelsagen har appellanten nedlagt påstand om, at det fastslås, at appelsagen kan antages til realitetsbehandling, at den anfægtede kendelse er ugyldig, at den ved Retten anlagte sag T-302/94 skal antages til realitetsbehandling, og at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Kommissionen finder derimod, at appellen delvis må afvises, og at den i hvert fald må forkastes.

20 Til støtte for appellen har appellanten fremført tre anbringender.

21 Det første anbringende går ud på, at argumentationen i den anfægtede kendelse er forkert for så vidt angår spørgsmålet om god forvaltningsskik og manglende retlig interesse, idet det allerede var anerkendt i Rettens dom af 23. februar 1994 og Domstolens dom af 1. juni 1995, at der forelå en tilsidesættelse af god forvaltningsskik. Endvidere finder appellanten, at han fortsat har retlig interesse, idet han er tjenestemand i Kommissionen og aldrig har anerkendt, at han er blevet pensioneret uden ansøgning.

22 Det andet anbringende går ud på, at proportionalitetsprincippet med hensyn til tredjemands rettigheder er blevet tilsidesat. Ifølge appellanten anvender Retten i den anfægtede kendelse proportionalitetsprincippet i forhold til en udenforstående person, der ikke har nogen forbindelse med tjenesten, men ikke i forhold til ham.

23 Det tredje anbringende går ud på, at der ikke kan være tale om retskraft, når henses til de forbehold, appellanten tog, da han indgav ansøgning i forbindelse med den anfægtede udvælgelsesprøve, og til, at det var samme dag, nemlig den 1. december 1993, at han uberettiget blev afskediget, og at en udenforstående person, som ikke havde nogen forbindelse med tjenesten, blev udnævnt. Ifølge appellanten er der hverken personsammenfald eller sammenfald mellem tvisterne, og selv om man antog, at det var tilfældet, afkræftes det af Rettens dom af 23. februar 1994 og Domstolens dom af 1. juni 1995, idet det i sag T-68/92 vedrørende den eksterne udvælgelsesprøve antages, at »forordningen ikke blev overholdt«.

24 Det bemærkes indledningsvis, at når det er åbenbart, at en appel skal afvises eller forkastes, kan Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 119 når som helst afvise eller forkaste denne.

25 Dernæst bemærkes, at de tre anbringender, appellanten har påberåbt sig til støtte for appellen, vedrører forhold, som er endeligt afgjort ved Rettens dom af 23. februar 1994 og Domstolens dom af 1. juni 1995. Der kan derfor ikke tages hensyn til disse anbringender i forbindelse med nærværende appel. Som Retten med føje har anført i præmis 46 i den anfægtede kendelse, kan det, der er fastslået i disse domme, ikke anfægtes under nærværende appel.

26 Med hensyn til appellantens anbringende om, at han fortsat har en retlig interesse, idet han stadig er tjenestemand i Kommissionen, bemærkes, at som Kommissionen har anført, er det ikke denne omstændighed, Retten har henvist til. Retten fandt således, at appellanten ikke havde nogen retlige interesse i at anfægte udnævnelsen vedrørende den omhandlede stilling, idet han ikke havde bestået den udvælgelsesprøve, der var gennemført i forbindelse med besættelsen af stillingen, og han ville derfor ikke være blandt de ansøgere, som ville kunne komme i betragtning ved en ny udnævnelse.

27 De anbringender, appellanten har anført til støtte for appellen, må herefter anses for åbenbart ugrundede. Appellen må derfor forkastes i medfør af procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

28 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Ifølge artikel 70 bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte selv deres egne omkostninger. Efter procesreglementets artikel 122 finder artikel 70 ikke anvendelse på appel iværksat af institutionernes tjenestemænd og øvrige ansatte. Appellanten har tabt sagen og dømmes derfor til at betale appelsagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler appelsagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 11. juli 1996.

R. Grass

Justitssekretær

J.-P. Puissochet

Formand for Tredje Afdeling